

ZİFİRİ

Mert Gör
CC BY-SA 4.0 or later

Osman ile Kuddusi'nin konuşmasından... Osman Kuddusi'ye Selim'i anlatıyor

akşamları uyuyor sabahları kalkıyordu. aslında yanlış olan bir şey yok gibiydi. sadece bir yönü dikkatimi çekti... hep televizyonu açıp aynı kanala bakıp bakıp ağlama krizlerine giriyordu. bu genelde öğlen saatlerindeki ailevi konuların konuşulduğu yarı mahkeme duruşması gibi olan programlara bakarken oluyordu. kimbilir ... aklından neler geçiyordu. kendisine hiç sormadım. Son gördüğümde elinde telefon biriyle hararetli olarak konuşuyordu. Sonra aniden telefonu kapattı ve gündüz saati 4 sularında kendini odasına kilitleyip bir süre çılgılık attı. sesler bir süre sonra kesildi. aradan epey zaman geçti. 1 gün gibi ... ve o gün sonrasında onu odasında ölü bulduk. hakkın rahmetine kavuştu ama arkasında bir sır perdesi ve bir de karmakarışık not defteri bırakarak...

Cevapları acaba bu not defterinde bulabilir miyiz sizce ? Telefonu inceleysek ? belki kayıtlara ulaşabiliriz... ya da sosyal ağını yani onunla bir şekilde daha önce konuşmuş insanlarla iletişime geçmeye çalışsak ...

bir kaygı kapladı içimi ve bu beni dürtükledi...

bir girdabın içinde hissediyorum kendimi...

kapı çaldı gidip bakmalıyım...

(telefon üzerinden gerçekleşen bir konuşma)

...

Kapıya doğru yöneldim ama kapı gözünden baktığımda kimseyi göremedim. Kapıyı açtım etrafı gözetledim ama kimse yoktu. Ve sonra Selim'in not defterini okumaya karar verdim. Defterin ön kapağında şu cümle mavi renkte bir yazıyla yazılmıştı : Dilerim ki fani dünyada kimse, ömrünü mihnetle telef etmesin... internette araştırdım bu sözün sahibini ve Çetin Altan'ın bir yazısına başlık olan bir söz olduğunu Rıza Tevfik ile ilişkili olduğunu öğrendim.

Bu yazıyı da okudum. İnsanın insana olan bir bağlılık duygusu olduğunu anlatıyordu. Anlayana ... Zira zartlar ile zurtlar hoş seda bırakmıyor gerçekten.

Bu yazı da beni ayrı bir heyecanlandırdı. Rıza Tevfik alıntısını araştırmaya koyuldum. İnternet sağolsun... bir pencereye sığan nedense bir insana sığmıyor ... yürek ... mesafeler ortadan kalkıyor ama yüreksizlik derdi ... neyse !

Rıza Tevfik demiş ki :

Dilek şiirinde

Dilerim ki fani dünyada kimse ömrünü mihnetle telef etmesin fakat kamil adam olmak isterse elem çektiğine esef etmesin diyor internet daha doğrusu Rıza Tevfik. Serab-ı Ömrüm 1947'de.

Bir de resim buluyorum hemen defterin 2. sayfasının arasına iliştirilmiş. Resimde bir gökkuşağı ve bir adam silüeti var. Sanki şunu diyor : Ben rengarenk bir insanım ama renklere dokunamayan, onu göremeyen. Kendisinin farkındalığında olamayan. Işığı arayıp onu bulamayan. Karanlık yüzünü görebildiğimiz belli belirsiz bir resim. Zıtlıkların birlikteliği gibi...

Daha fazlasını okumak incelemek için defteri yanıma alıp ayrılıyorum Selim'in odasından. Aslında bunu hiç yapmamalıydım. Beni suçlayacaklarını biliyorum ama bu bir delildi ve ben onu yanıma almıştım. Belki fotokopisini çekebilirim diye ...

Aracıma atlayıp farklı bir mekana sessizce düşünme amacımı gerçekleştireceğim bir ortama gidiyorum.

22 Aralık 2017

Yola çıktığımda bana eşlik etsin diye radyoyu açıyorum. Bir anons geçiyor ve diyor ki Selim Akyürek intihar etti. Selim'den bahsettiği kendi arkadaşım olan Selim olacaktır diye dikkat kesiliyorum. Bir şekilde duyulmuş işte. Sanki ben öldürmüşüm suçluymuşum gibi yakalanma korkusuyla paniğe kapılıyorum.

Son sürat arabamı sürüyorum. Uzaklara gitmek için ... ötelere ... beni ben bile bulmamalıyım. Bir an evvel şu defteri incelemem lazım. Zira tahminim o ki Selimin odasına çoktan polisler gelmiş ve parmak izi okumaları ve diğer tüm adli işlemleri başlatmış olmalılar.

Neyse ki olağanüstü bir içerik duymuyorum. Yazlığıma vardığımda yazlıkta kimsenin olmadığından emin olduktan sonra bir fincan kahve alıp defteri okumaya koyuluyorum.

İlk cümle : ben biz diyerek varız. Peki bu sözden anlatmak istediği ne ? Bir düşünce biçimini mi savunuyor , bir gruba aidiyetini mi anlatmak istiyor ? Yoksa öylesine söylenmiş süslü bir söz mü.

Ve Selim Akyürek imzalı bir şiir görüyorum. Şiir şöyle yazılmış adı da zifiri :

zifiri

Kır saatleri yarın bugündür
Düşlerinde gördüğün önündeki dündür
Bırak kendini kumsaldaki dalgalara
Belki de kazandığın bir ömürdür

Çünkü dalgalarla geliyorum sana
Ve aşkın saatini kurmaya
Bu sesimi duyurmaya
Varmadan o son sabaha

Güneş tabiatın sana eş
Verdiği bir sır gibi kalles
Haçerliyor seni sırtından
Uzaklardan sesleniyorum sana
Duyuyor musun beni
Kır saatleri yarın bugündür

Ve dalgalarla geliyorum sana
İçindeki yarayı bırak dalgalara

Sadece bir düş
Yetecek sana bir ömür
Ve şimdi yankılarına uyandım o sessiz sabaha

Dalgalarda kaybolmaya

Sahilden çok uzaklarda bir ülke kurmaya
Gidelim bir ömür boyunca
Düşlerin ötesinde kavuşmaya
Uyan !

Zifiri - Selim Akyürek 13 Aralık 2013 yazıyor

Açıkça söylemek gerekirse epey ilgimi çeken depresif bir şiir. Kimin için yazılmış kimi anlatan veya neyi anlatan bir yazı olduğunu merak ediyorum. Ancak şimdilik burada okumamı bırakıyorum. Kahvem için şeker aramaya koyuluyorum.

Ne var ki uzun zamandır yazlıkta yoktum ve şeker bitmiş !

Kahvemden bir yudum aldıktan sonra telefonumdan bir şarkı açıyorum. Sanırım Bach çalıyor. Yaylılar için bestelenmiş bir eser. 1041 olmalı. Belki de benzettim. Pek konsantre olamadığımdan kapatıyorum. Ve biraz uyumak amacıyla kendimi kanepeye bırakıyorum.

Saat 20:15 İstanbul Silivri...

Tam uykuya daldım derken aniden zil sesi telefon sesi beni uyandırıyor. Doktorum beni arıyor. Diyet programımı değiştirdiğini artık daha fazla yemek yiyebileceğimi ancak kan tahlilleri için ofisine gelmemi söylüyor.

Kendisine bana bir hafta daha izin tanınması için ısrar ediyorum. Ve o bunu kabul ediyor. Bir haftada Selim'in defterini okumam lazım...

Defteri rastgele okumaya başlıyorum.

Bir şiir daha görüyorum... Açıkçası Selim bunu şiir olarak mı yazdı yoksa bir şeyler mi anlatmak istiyor bilemiyorum.

01 - into the light

ne zaman aklıma gelsen
geri dönüşü yok biliyorum
seni sevdiğim zamanlar
ışıklar içinde yürüyorum

gökyüzünde yürüsem nefessiz
aşkın arzına çıksam sensiz
başlamak yeni bir sevdaya
durup durup sebepsiz

gidiyorum yeni yurduma
ve orada bulacağım seni
amasız bir hürriyet
ve gözyaşları kalbimde

ışıklara doğru sonsuz sevginle

Birisi hakkında yazıldığını düşündürüyor. Ama ne sebeple bilemiyorum.

Kahvemi tazelemek için mutfağa gidiyorum. Aklımdan geçen şey şu bu bir şiir değil, belki bir şarkı sözü de değil, bir kanıt... Ama neye işaret ettiğini anlamak için araştırma yapmam ve bunu kimseyi rahatsız etmeden yapmam lazım.

Saat 23:00 uyuyorum artık

Telefonumun alarmini açık unutmuşum yine ! Kahretsin ! Bir de ne göreyim dolu mesaj var WhatsApp'te... Kuddusi başta olmak üzere pek çok arkadaşım bana yazmış. Nerede olduğumu merak eden sorular ...

Tekrar uykuya dalmak istiyorum ancak bir kere gördüm o mesajları... Ne yapıp edip bir yolunu bulup kendimi bu sıkıntıdan kurtarmam lazım.

Şöyle gözümü kestiren ilk mesajı okuyorum.

... nerede olduğunu biliyorum !

Korktum ve kim olduğuna bakayım dedim ama ismi yoktu. Kim bilebilir kim olduğunu. Cevap yazmalıydım ama ne ?

Beni rahat bırak mı demeliydim ? Yoksa kim olduğunu kibarca sormalı mıydım ?

Saat 05:53 civarı

Bir anda başım döndü ve kendimi yere kapaklanırken buldum. Sanırım tansiyonum aniden düşmüştü. Ya da kalp krizi mi geçiriyordum ne ? Yanımda ilaç da yoktu ... saatlerce yerde kalamazdım da...

Beni bu hale düşüren neydi o kişi her kimse o mu ?

Saat 13:31

Uyumuşum ama uykum geldiği için değil, bayıldım desem daha doğru olacak... Daha beterine hazırlıklı olmalıydım ama hazır da değildim...

Ve bir gürültü duymaya başladım. Henüz kendimi doğrultacak güçte değilken bir seri ayak sesleri duymaya başladım. Kapım açıldı... Bir gölge gördüm.

Seni almaya geldim dedi tok ve kalın bir sesle. Nerede olduğunu biliyorum demiştim dedi ayrıca...

Sürüklenerek bir arabaya bindirildim. Ve gözlerim bağlandı. Artık sadece arabanın gürültüsü ve belli belirsiz bir radyo sesi duyumsuyorum.

Benim adım mı geçti diye düşündüm bir an ... sonra inanmadım bu ihtimale...

Ve yolda istifrağ ettim. Başım tekrar dönüyordu. Kendimi uzun zamandır bu kadar halsiz ve çaresiz hissetmemiştim. Bir yerde araba durdu. Arabadan seslerden anladığım kadarıyla birden fazla kişi indi.

Birbirleriyle konuşuyorlardı. Murat imiş birinin adı diğeri Murat Osman'ın bağlarını çöz ve üstüne giyecek yeni elbiseler ver diyordu.

Saatler geçti ve kendimi yine gözleri bağlı fakat bir masada otururken buldum. Sonra Murat adındaki kişinin benim göz bağımı çözmesi istendi. Ve önümde bir yemek masası ve defteri gördüm. Selim'in defterini...

Elime bir kağıt tutuşturdular. Bir de tükenmez kalem... mavi renkte olduğunu anladım. Bana kendileri ne söylüyorsa yazmam gerektiğini dikte ettiler.

Bunu yapamayacağımı söylemeyi düşünürken eklediler : Biz senin kurtarıcınız. Eğer biz olmazsak polis seni suçlu görecektir zira Selim'i en son gören sendin.

Bunu nasıl bildiklerini sorduğumda cevap vermediler ve odadan ayrıldılar. Bir cep telefonu vardı ama bana ait olan bu değildi. Aradan bir süre geçti. İstemedim yemek yedim ve beklemeye koyuldum.

Sonra saat 21:04'te telefon bilinmeyen numara olarak çaldı. Açtım ... Murat idi... Bana bazı direktifler verdi. Özellikle not defterinin içinde yazdığı özel notları kesinlikle unutmam gerektiği ile ilgili şeylerdi.

Neler olup bittiğini anlamadan kendimi yine gözleri bağlanmış halde ve arabaya konulmuş halde buldum. Ve 23:19'da kendimi Selim'in odasının karşısında buldum.

Selim ve Ben